

UZASADNIENIE

D. M. (1) został skazany następującymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 14 grudnia 2009 roku, **sygn. VI K 765/09** za czyn z art. 288 § 1 kk popełniony w dniu 06 września 2009 roku na karę 12 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, dozór kuratora, obowiązek naprawienia szkody, którą wykonał w całości;

II. Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 09 lutego 2010 roku, **sygn. II K 191/10** za czyn z art. 278 § 1 kk popełniony w dniu 22 października 2009 roku na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, dozór kuratora, zobowiązanie do wykonywania pracy zarobkowej lub nauki, gdzie następnie:

postanowieniem z dnia 14 stycznia 2013 roku, sygn. VII Ko 3713/12 zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonych kary pozbawienia wolności,

postanowieniem Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 13 stycznia 2015 roku, sygn. akt III Kow 1902/14/wz warunkowo zwolniono skazanego z reszty kary pozbawienia wolności, a następnie postanowieniem Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 02 czerwca 2016 roku, sygn. akt III Kow 450/16/owz odwołano warunkowe przedterminowe zwolnienie.

którą wykonał w całości;

III. Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 28 czerwca 2010 roku, **sygn. II K 719/10** za czyn z art. 278 § 1 kk popełniony w dniu 09 kwietnia 2010 roku na karę 12 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym, obowiązek powstrzymywania się od używania środków odurzających, którą wykonał w całości;

IV. Sądu Rejonowego w Człuchowie z dnia 10 stycznia 2012 roku, **sygn. II K 527/11** za czyn z art. 178a § 1 kk popełniony w dniu 24 września 2011 roku na karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych grzywny przy czym jedna stawka jest równoważna kwocie 10 zł, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, którą wykonał w całości;

V. Sądu Rejonowego w Człuchowie z dnia 17 lipca 2012 roku, **sygn. II K 150/12** za czyn:

- a) z art. 288 § 1 kk popełniony w dniu 07 października 2011 roku,
- b) z art. 288 § 1 kk popełniony w październiku 2011 roku,
- c) z art. 288 § 1 kk popełniony w październiku 2011 roku,
- d) z art. 288 § 1 kk popełniony w październiku 2011 roku,
- e) z art. 288 § 1 kk popełniony we wrześniu 2011 roku,
- f) z art. 288 § 1 kk popełniony we wrześniu 2011 roku,
- g) z art. 288 § 1 kk popełniony w okresie od 26 sierpnia 2011 roku do 02 września 2011 roku,
- h) z art. 288 § 1 kk popełniony w okresie od 20 do 22 sierpnia 2011 roku,
- i) z art. 288 § 1 kk popełniony w okresie od 20 do 21 sierpnia 2011 roku

po przyjęciu, że przestępstwa te stanowiły ciąg przestępstw, na karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych grzywny przy czym jedna stawka jest równoważna kwocie 12 zł, na poczet której zaliczono okres zatrzymania od dnia 07 października 2011 roku do dnia 08 października 2011 roku, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny, obowiązek naprawienia szkody, którą wykonał w całości;

VI. Sądu Rejonowego w Trzciance z dnia 21 września 2012 roku, **sygn. II K 501/12** za czyn:

a) z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk popełniony w dniu 17 grudnia 2011 roku

b) z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk popełniony w dniu 17 grudnia 2011 roku

po przyjęciu, że przestępstwa te stanowiły ciąg przestępstw, na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, gdzie następnie:

postanowieniem Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 13 stycznia 2015 roku, sygn. akt III Kow 1902/14/wz warunkowo zwolniono skazanego z reszty kary pozbawienia wolności, a następnie postanowieniem Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 02 czerwca 2016 roku, sygn. akt III Kow 450/16/owz odwołano warunkowe przedterminowe zwolnienie,

którą wykonał w całości;

VII. Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 13 maja 2014 roku, **sygn. II K 155/14**, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 02 października 2014 roku, w sprawie IX Ka 392/14 za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, popełniony w dniu 12 grudnia 2013 roku na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, dozór kuratora, obowiązek podjęcia terapii odwykowej w systemie stacjonarnym, gdzie następnie:

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 18 grudnia 2017 roku, sygn. VII Ko 2936/17 zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności;

VIII. Sądu Rejonowego w Świeciu z dnia 09 stycznia 2017 roku, **sygn. II K 746/16** za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełniony w dniu 20 września 2016 roku na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, na poczet której zaliczono okres zatrzymania w dnia 20 września 2016 roku (od godz. 16.45) i 21 września 2016 roku (do godziny 11:00), uznając za wykonane 2 dni kary ograniczenia wolności, co stanowi 2 godziny prac społecznie użytecznych, którą wykonuje od maja 2017 roku i wykonał ją w wymiarze 34 godzin;

IX. Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 26 kwietnia 2017 roku, **sygn. XI K 132/17** za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełniony w dniu 02 lutego 2017 roku na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której postanowieniem z dnia 08 maja 2017 roku zaliczono okres zatrzymania w sprawie w dniu 02 lutego 2017 roku, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności, którą wykonał w całości;

X. Sądu Rejonowego w Kwidzynie z dnia 15 września 2017 roku, **sygn. II K 528/17** za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełniony w dniu 10 grudnia 2016 roku na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, obowiązek naprawienia szkody, którą odbywa od dnia 10 lutego 2018 roku;

XI. Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 07 listopada 2017 roku, **sygn. II K 269/17** za czyn z art. 278 § 1 i 3 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełniony w dniu 13 stycznia 2017 roku na karę 1 miesiąca pozbawienia wolności;

XII. Sądu Rejonowego w Kwidzynie z dnia 19 stycznia 2018 roku, **sygn. II K 883/17** za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełniony w dniu 23 grudnia 2016 roku na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności, obowiązek naprawienia szkody;

XIII. Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 26 lutego 2018 roku, **sygn. II K 277/17** za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełniony w dniu 24 sierpnia 2017 roku na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, obowiązek naprawienia szkody.

Dowody:

- odpisy wyroków Sądu Rejonowego w Grudziądzu k. 5-5v, k. 28-28v, k. 103-103v, k. 104-106, k. 107
- kserokopia wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu k. 29
- odpisy wyroków Sądu Rejonowego w Kwidzynie k. 14-14v, k. 99-99v
- odpis wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy k. 18-18v
- odpis wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy k. 17
- odpisy wyroków Sądu Rejonowego w Świeciu k. 38-38v
- odpis wyroku Sądu Rejonowego w Trzciance k. 56-56v
- odpisy wyroków Sądu Rejonowego w Człuchowie k. 95, k. 96-97
- odpis wyroku Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie k. 58-58v
- informacja z Krajowego Rejestru Karnego k. 89-90

D. M. (1) odbywa obecnie karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w Kwidzynie z dnia 15 września 2017 roku, sygn. II K 528/17. Następnie odbywać będzie:

- karę 1 miesiąca pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 07 listopada 2017 roku, sygn. II K 269/17,
- karę 5 miesięcy pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 13 maja 2014 roku, sygn. II K 155/14,
- karę 9 miesięcy pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w Kwidzynie z dnia 19 stycznia 2018 roku, sygn. II K 883/17,
- karę 5 miesięcy pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 26 lutego 2018 roku, sygn. II K 277/17.

Z opinii Dyrektora Zakładu Karnego nr 2 w G. wynika, że D. M. (1) prowadzi zgodne relacje grupowe ze współosadzonymi. W stosunku do przełożonych przyjmuje postawy zgodne z regulaminem organizacyjno-porządkowym wykonywania kary pozbawienia wolności. Nie był karany dyscyplinarnie, raz odstąpiono w stosunku do skazanego od wymierzenia kary dyscyplinarnej. D. M. (1) dwukrotnie był nagradzany kodeksowo za uczestniczenie w programie readaptacji społecznej oraz prezentowanie należytej postawy. Skazany posiada wykształcenie gimnazjalne bez wyuczonego zawodu. Karę pozbawienia wolności odbywa w systemie programowanego oddziaływania. Zadanie wynikające z Indywidualnego Programu Oddziaływania realizuje na dobrym poziomie. Skazany nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej. D. M. (1) wyraża krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw, żałuje tego, co zrobił.

Dowody:

- opinia z Zakładu Karnego nr 2 w G. k. 31-32v

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Na wstępie należało ustalić, jaki porządek prawny powinien być uwzględniany przy ocenie warunków do wydania wobec skazanego D. M. (1) wyroku łącznego.

Analiza czasu, w którym popełnione zostały czyny objęte omawianymi powyżej wyrokami wskazuje, że czyny opisane w pkt. 1-7 miały miejsce przed nowelizacją kodeksu karnego obowiązującą od dnia 1 lipca 2015 roku, natomiast w pkt. 8-13 po nowelizacji.

Sąd miał też na uwadze, że wyroki w sprawach 1-7 wydane zostały pod rządami kodeksu karnego obowiązującego do dnia 30 czerwca 2015 roku. Pozostałe wyroki zostały natomiast wydane po wejściu w życie z dniem 1 lipca 2015 roku ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396).

Zaistnienie takiej sytuacji, obligowało Sąd do analizy przepisów intertemporalnych. Art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw stanowi, że przepisów znowelizowanego rozdziału IX kodeksu karnego nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy (tj. 1 lipca 2015 roku) chyba, że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie tej ustawy.

Z powyższego wynika, że w sytuacji, gdy wszystkie przestępstwa zostały popełnione przed 1 lipca 2015 roku oraz przed tą datą orzeczono prawomocnie kary za te przestępstwa, wyłączone jest stosowanie Kodeksu karnego w nowym brzmieniu. W wypadkach zaś popełnienia czynu w poprzednim stanie prawnym, a skazania po nowelizacji, do orzekania kary łącznej znajdzie zastosowanie reguła art. 4 § 1 kk. Oznacza to, że Sąd ustalając, że doszło do zbiegu przestępstw, będzie musiał ocenić, którą ustawę zastosować w zakresie ewentualnego orzeczenia kary łącznej, kierując się kryterium ustawy względniejszej (por. Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz pod red. W. Wróbla, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja 2015, s. 912 - 915).

Wobec powyższego, Sąd dokonywał oceny z punktu widzenia sytuacji prawnej D. M. (1) i uregulowań dotyczących kary łącznej w brzmieniu do 30 czerwca 2015 roku i w brzmieniu od 1 lipca 2015 roku.

Zważyć należy, że stosowanie kryterium „ustawy względniejszej” w rozumieniu art. 4 § 1 kk polega na porównaniu konsekwencji, jakie hipotetycznie zostałyby orzeczone na gruncie jednej i drugiej ustawy, przy stosowaniu wszystkich jej regulacji. Ustawą względniejszą jest bowiem ta ustawa, która przewiduje łagodniejsze konsekwencje w konkretnym przypadku. Podkreślenia nadto wymaga, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, że art. 4 § 1 kk w zakresie orzekania kary łącznej obejmuje wszelkie zmiany ustawodawcze, jakie nastąpiły pomiędzy czasem popełnienia przestępstwa a czasem wydawania rozstrzygnięcia o karze łącznej (por. Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz pod red. W. Wróbla, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja 2015, s. 912 - 915). Stosując w prawidłowy sposób art. 4 § 1 kk w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego, sąd winien rozważyć „względność” ustaw przy porównaniu stanu normatywnego z daty orzekania w przedmiocie wydania wyroku łącznego oraz stanu normatywnego z czasu popełnienia każdego z przestępstw wchodzących w skład zbiegu (por. wyrok Sądu Najwyższego dnia 9 stycznia 2015 roku w sprawie IV KK 224/14, KZS 2015/4/18).

Po dokonaniu analizy, Sąd doszedł do przekonania, że ustawą względniejszą dla skazanego jest Kodeks karny w brzmieniu po 01 lipca 2015 roku.

Stwierdzenia wymaga, że – w oparciu o przepisy obowiązujące przed 01 lipca 2015 roku – Sąd wydaje wyrok łączny, jeżeli zachodzą warunki pozwalające na orzeczenie kary łącznej określone w art. 85 kk, a dodatkowo osoba została skazana co najmniej dwoma prawomocnymi wyrokami (art. 569 § 1 kpk).

Oznacza to, że warunki do wydania wyroku łącznego zachodzą wówczas, gdy dwoma lub więcej, prawomocnymi wyrokami, wymierzono wobec tej samej osobie kary tego samego rodzaju lub inne kary, jednak muszą to być kary podlegające łączeniu, za dwa lub więcej przestępstw popełnionych zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw. Zawarty w art. 85 kk zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok”

odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który został wydany przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa (uchwała Sądu Najwyższego z 25 lutego 2005r., I KZP 36/04, publ. w OSNKW nr 2, poz. 13 z 2005 roku). Nie ma natomiast znaczenia czy kary wymierzone takimi wyrokami zostały już wykonane, a w razie ich wykonania okres ten podlega zaliczeniu na poczet orzeczonej kary łącznej. Natomiast w myśl art. 87 kk, w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności sąd wymierza karę łączną pozbawienia wolności, przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności.

Biorąc powyższe pod uwagę i analizując wydane wyroki wobec D. M. (1), pod względem daty czynów i daty wydania wyroków, należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie łączeniu podlegały kary orzeczone prawomocnymi wyrokami:

- a) Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 14 grudnia 2009 roku, sygn. VI K 765/09 i Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 09 lutego 2010 roku, sygn. II K 191/10;
- b) Sądu Rejonowego w Człuchowie z dnia 10 stycznia 2012 roku, sygn. II K 527/11 i Sądu Rejonowego w Człuchowie z dnia 17 lipca 2012 roku, sygn. II K 150/12;
- c) Sądu Rejonowego w Świeciu z dnia 09 stycznia 2017 roku, sygn. II K 746/16, Sądu Rejonowego w Kwidzynie z dnia 15 września 2017 roku, sygn. II K 528/17, Sądu Rejonowego w Kwidzynie z dnia 19 stycznia 2018 roku, sygn. II K 883/17;
- d) Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 26 kwietnia 2017 roku, sygn. XI K 132/17, Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 07 listopada 2017 roku, sygn. II K 269/17.

Najsurowszą z kar jednostkowych podlegających łączeniu w ppkt a) była kara 8 miesięcy pozbawienia wolności, zaś suma kar podlegających łączeniu, po zastosowaniu przelicznika z art. 87 kk wyniosła 1 rok i 2 miesiące pozbawienia wolności. Na poczet tej kary zaliczeniu podlega wykonana w całości kara ograniczenia wolności orzeczona w sprawie VI K 765/09 i kara pozbawienia wolności orzeczona w sprawie II K 191/10.

Najsurowszą z kar jednostkowych podlegających łączeniu w ppkt b) była kara 200 stawek dziennych grzywny, zaś suma kar podlegających łączeniu wyniosła 300 stawek dziennych grzywny. Na poczet tej kary łącznej zaliczeniu podlega wykonana w całości kara grzywny orzeczona w sprawie II K 527/11 i II K 150/12.

Najsurowszą z kar jednostkowych podlegających łączeniu w ppkt c) była kara 9 miesięcy pozbawienia wolności, zaś suma kar podlegających łączeniu, po zastosowaniu przelicznika z art. 87 kk wyniosła 1 rok i 9 miesięcy pozbawienia wolności. Na poczet tej kary zaliczeniu podlega okres dotychczas wykonanej kary ograniczenia wolności w sprawie II K 746/16 w wymiarze 1 miesiąca i 22 dni odpowiadający 26 dniom kary pozbawienia wolności, okres zatrzymania w dniach od 20 września 2016 roku, godz. 16:45 do dnia 21 września 2016 roku, godz. 11:00 jako jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie II K 746/16 i okres dotychczas odbytej kary w sprawie II K 528/17 od dnia 10 lutego 2018 roku.

Najsurowszą z kar jednostkowych podlegających łączeniu w ppkt d) była kara 3 miesięcy pozbawienia wolności, zaś suma kar podlegających łączeniu wyniosła 4 miesiące pozbawienia wolności. Na poczet tej kary łącznej zaliczeniu podlega wykonana w całości kara pozbawienia wolności orzeczona w sprawie XI K 132/17.

Łączeniu nie podlegają kary z wyroków II K 719/10, II K 501/12, II K 155/14, II K 277/17.

Dokonując natomiast analizy pod kątem przepisów obowiązujących od dnia 01 lipca 2015 roku, stwierdzenia wymaga, że zgodnie z art. 85 § 2 kk wprowadzonym do ustawy Kodeks karny ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, podstawą orzeczenia kary łącznej są nie tylko wymierzone, ale podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 kk, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, za które wymierzono kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu. Oznacza to, że łączeniu, w myśl znowelizowanych przepisów, nie podlegają kary, które już zostały wykonane. Zgodnie z art. 87 § 1 kk, w razie skazania za zbiegające się

przestępstwa na kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności sąd wymierza karę łączną pozbawienia wolności, przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności.

Wobec tego analizie Sądu pod kątem ich połączenia według znowelizowanych przepisów mogłyby podlegać wyłącznie kary orzeczone wobec D. M. (1) w wyroku:

- Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 13 maja 2014 roku, sygn. II K 155/14,
- Sądu Rejonowego w Świeciu z dnia 09 stycznia 2017 roku, w sprawie II 746/16,
- Sądu Rejonowego w Kwidzynie z dnia 15 września 2017 roku, w sprawie II K 528/17,
- Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 07 listopada 2017 roku, sygn. II K 269/17,
- Sądu Rejonowego w Kwidzynie z dnia 19 stycznia 2018 roku, sygn. II K 883/17,
- Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 26 lutego 2018 roku, sygn. II K 277/17,

które nie zostały jeszcze wykonane.

Wskazać jednak należy, że wyrok w sprawie II K 277/17 zapadł po rozpoczęciu a przed zakończeniem wykonywania kary II K 746/16, stąd w myśl art. 85 § 3 kk kara orzeczona wyrokiem w tej sprawie nie podlegała łączeniu.

Łączeniu podlegają zatem:

- kara 5 miesięcy pozbawienia wolności
- kara 8 miesięcy ograniczenia wolności, która po zastosowaniu przelicznika z art. 87 § 1 kk równa się 4 miesiącom pozbawienia wolności,
- kara 8 miesięcy pozbawienia wolności,
- kara 1 miesiąca pozbawienia wolności,
- kara 9 miesięcy pozbawienia wolności.

Odnosząc się z kolei do wymiaru kary łącznej, według art. 86 § 1 kk obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 roku, Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając w przypadku kary pozbawienia wolności - 20 lat. W tej sytuacji, stwierdzić należy, że kara łączna możliwa do wymierzenia wobec D. M. (1) mieści się w granicach od 9 miesięcy pozbawienia wolności (najsurowsza z wymierzonych kar) do 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności (suma orzeczonych kar).

Nadto na uwagę zasługuje, że na poczet wymierzonej w oparciu o te zasady kary łącznej zaliczeniu podlega okres dotychczas wykonanej kary ograniczenia wolności w sprawie II K 746/16 w wymiarze 1 miesiąca i 22 dni odpowiadający 26 dniom kary pozbawienia wolności, okres zatrzymania w dniach od 20 września 2016 roku, godz. 16:45 do dnia 21 września 2016 roku, godz. 11:00 jako jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie II K 746/16, okres dotychczas odbytej kary w sprawie II K 528/17 od dnia 10 lutego 2018 roku.

W ramach zatem wskazanych granic kar możliwych do wymierzenia jako kara łączna wynikających z porządku prawnego obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 roku i w poprzednim stanie prawnym Sąd winien dokonać oceny w jakim rozmiarze kara łączna winna być orzeczona wobec D. M. (1).

I tak zgodnie z dyrektywami wymiaru kary łącznej określonymi w przepisie art. 85a kk obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku, orzekając karę łączną, Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej

społeczeństwa. Zgodnie z poglądem prezentowanym w doktrynie, a akceptowanym przez niniejszy Sąd, na gruncie tych przepisów zachowują znaczenie i funkcje zasady oraz dyrektywy wypracowane w doktrynie i orzecznictwie wymiaru kary łącznej, do czasu tej nowelizacji (por. Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz pod red. W. Wróbla, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja 2015, k. 649.)

Dokonując ustalenia kary łącznej, która winna być orzeczona, godzi się podkreślić, że kara łączna jest swego rodzaju podsumowaniem działalności przestępczej sprawcy w okresie czasu objętym wyrokiem łącznym, przy czym, Sąd wydając wyrok łączny, nie rozstrzyga ponownie o stopniu społecznej szkodliwości i winie skazanego w zakresie poszczególnych przestępstw, a jedynie rozważa przedmiotowo - podmiotowy związek zachodzący między przestępstwami, w zakresie których kary podlegają łączeniu oraz kładzie nacisk na cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma odnieść w stosunku do skazanego nowo wymierzona kara.

Zważyć trzeba, że orzeczenie kary łącznej nie jest sposobem na premię dla sprawcy większej ilości przestępstw, nie ma służyć ograniczeniu odpowiedzialności karnej sprawcy, lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów, jakich się dopuścił. Popętnienie więcej jak jednego przestępstwa powinno skłaniać do odstępstwa od absorpcji kar niż za nią przemawiać, albowiem stanowi negatywną co do sprawcy przesłankę prognostyczną.

Doktryna i judykatura wykształciły trzy podstawowe systemy wymiaru kary łącznej: system absorpcji, system kumulacji i systemy mieszane (por. A. Marek, Prawo karne, Warszawa 2000, s. 223-224). Zasada kumulacji polega na sumowaniu kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa, zasada absorpcji polega na pochłanianiu innych kar jednostkowych przez karę najsurowszą, natomiast systemy mieszane polegają bądź na redukcji kary skumulowanej, bądź na obostrzeniu (aspercacji) najsurowszej z wymierzonych kar jednostkowych.

Przyjmuje się, że priorytetową zasadą kary łącznej powinna być zasada aspercacji (tj. częściowej absorpcji), natomiast kara łączna, orzeczona na zasadzie absorpcji lub kumulacji - wyjątkiem. Zaznaczenia wymaga, że automatyczne stosowanie zasady kumulacji - byłoby wyrazem formy odpłaty, zaś zasady absorpcji - wyrazem formy nagrody (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 15 maja 2008 roku, w sprawie II AKa 98/08, KZS 2009/12/47).

Wymierzenie bowiem kary przy zastosowaniu całkowitej absorpcji prowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziłoby do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych (por. wyroki Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 19 października 2007 roku w sprawie II AKa 183/07, Prokuratura i Prawo 2008/4/17/1 i z 4 października 2000 roku w sprawie II AKa 175/00, KZS /2000/10/3, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 7 maja 2009 roku w sprawie IIAKa104/09, przegląd orzecznictwa Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, Nr (...)).

Zatem Sąd uznał, że zastosowanie zasady pełnej absorpcji jest uzasadnione wtedy, gdy przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych, jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy.

Odnosząc to do granic kary łącznej orzekanej w ramach przepisów zarówno sprzed 1 lipca 2015 roku, jak i po tej dacie, zważywszy na okoliczności niniejszej sprawy, Sąd uznał, że zasadna jest ocena, iż kara łączna winna być wymierzona D. M. (1) z zastosowaniem zasady aspercacji.

Przystępując do wymiaru kary łącznej wobec skazanego w ramach wskazanych granic, Sąd miał też na uwadze, że wymierzając karę łączną uwzględnić należy głównie związek podmiotowo - przedmiotowy zachodzący między poszczególnymi przestępstwami. Im bardziej jest on ścisły, tym bardziej powinno się stosować zasadę absorpcji poszczególnych kar. Przez związek ten należy rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację, czas i miejsce popełnienia każdego z nich.

Analiza związku podmiotowo-przedmiotowego w niniejszej sprawie nie pozwala na przyjęcie, że był to związek ścisły i nieprzerwany. Zważyć należy, że pomiędzy przestępstwami popełnionymi przez D. M. (1) zachodził w zasadzie w miarę bliski związek czasowy, albowiem czyny objęte wyrokami podlegającymi połączeniu były popełnione w zasadzie

w przeciągu kilkunastu miesięcy, tylko czyn objętym wyrokiem w sprawie II K 155/14 został popełniony około 3 lat wcześniej od innych zbiegających się przestępstw. W niniejszej sprawie nie zachodził natomiast bliski związek miejscowy, przestępstwa podlegające łączeniu zostały popełnione w różnych miejscowościach. Czyny skierowane były też przeciwko innym dobrom, co prawda większość przeciwko mieniu, ale również przeciwko zdrowiu, jak i bezpieczeństwu w komunikacji.

Dodatkowo za zastosowaniem zasady asperacji przemawiała potrzeba uwzględnienia prewencyjnego oddziaływania kary, tak w znaczeniu prewencji indywidualnej, jak i ogólnej. Skazany jest osobą, która na przestrzeni wielu lat nie wyciągnęła żadnych konstruktywnych wniosków ze swoich sprzecznych z prawem działań, a oceny tej nie zmieniają w żadnym razie jego werbalne zapewnienia o krytycznym stosunku do popełnionych przestępstw. Przy orzekaniu kary łącznej wobec D. M. (1) należało także uwzględnić opinię dotyczącą skazanego z miejsca odbywania kary pozbawienia wolności. W opinii z Zakładu Karnego nr 2 w G. wskazano, że D. M. (1) nie był karany dyscyplinarnie, raz odstąpiono w stosunku do skazanego od wymierzenia kary dyscyplinarnej. Był dwukrotnie nagradzany. Nadto podano, że skazany prowadzi zgodne relacje grupowe ze współosadzonymi. W stosunku do przełożonych przyjmuje postawy zgodne z regulaminem organizacyjno-porządkowym wykonywania kary pozbawienia wolności.

Uwzględniając rodzaj i zakres popełnionych przez skazanego przestępstw, orzeczenie kary łącznej nie może stanowić dla skazanego swoistej premii, niwecząc cele jakie przyświecały sądom wymierzającym poszczególne kary jednostkowe. Wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie, że przepisy art. 85 kk i art. 86 kk określają w sposób ogólny zasady orzekania kary łącznej, lecz nie zawierają nakazu kierowania się wyłącznie dyrektywą pełnej absorpcji w odniesieniu do każdego skazanego. Racjonalizacja kary orzekanej w wyroku łącznym nie musi być rozumiana wyłącznie jako łagodzenie karania i mieć charakteru jednokierunkowego (por. wyrok SN z 21.08.2007r. sygn. II KK 96/07, OSNKW 2008, z. 1, poz. 6; podobnie postanowienie SN z 23.01.2007r. sygn. IV KK 459/06, Prokuratura i Prawo 2007/5/1).

W ocenie Sądu zastosowaniu zasady absorpcji sprzeciwiał się brak bliskiego związku przedmiotowo-podmiotowego popełnionych przestępstw, zwłaszcza jednorodności naruszonych dóbr i rozpiętość czasowa czynów. Nadto poprawne zachowanie skazanego w zakładzie karnym, choć jest okolicznością uwzględnianą przy wymiarze kary w wyroku łącznym, nie może jednocześnie być traktowane jako jedyny czynnik jej wymiaru. Skazany, który podporządkowuje się rygorom penitencjarnym i prezentuje postawy zgodne z regulaminem, realizuje swoje obowiązki i trudno uznawać to za nadzwyczajną zasługę, wystarczającą do zredukowania kary łącznej do najwyższej z wymierzonych kar. Analiza całokształtu wskazanych okoliczności, doprowadziła zatem Sąd do przekonania, że przy zastosowaniu wobec D. M. (1) zasady asperacji powinna być wymierzona kara łączna 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Kierując się zatem tymi wskazaniami Sąd zwrócił uwagę na to jaka kara byłaby faktycznie do odbycia przez D. M. (1), przy wyborze każdego z porządków prawnych.

Dokonując wyboru przepisów obowiązujących do dnia 01 lipca 2015 roku, Sąd za zbieg obejmujący kary orzeczone wyrokami:

- VI K 765/09 i II K 191/10 - mógłby orzec od 8 miesięcy do 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności z zaliczeniem wykonanych w całości kar w tych sprawach,

- II K 527/11 i II K 150/12 - mógłby orzec od 200 do 300 stawek dziennych grzywny z zaliczeniem wykonanych w całości kar w tych sprawach,

- II K 746/16, II K 528/17, II K 883/17 - mógłby orzec od 9 miesięcy do 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności z zaliczeniem okresu dotychczas wykonanej kary ograniczenia wolności w sprawie II K 746/16 w wymiarze 1 miesiąca i 22 dni odpowiadający 26 dniom kary pozbawienia wolności, jednego dnia zatrzymania w sprawie II K 746/16 i okres dotychczas odbytej kary w sprawie II K 528/17 od dnia 10 lutego 2018 roku,

- XI K 132/17 i II K 269/17 - mógłby orzec od 3 miesięcy do 4 miesięcy pozbawienia wolności, z zaliczeniem na poczet kary łącznej wykonanej kary pozbawienia wolności w sprawie XI K 132/17 - 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Kary orzeczone wyrokiem w sprawie II K 155/14 i II K 277/17, podlegałyby odrębnemu wykonaniu (10 miesięcy pozbawienia wolności). A zatem łącznie skazanemu musiałby odbyć jeszcze minimum 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności (ze zbiegu kar orzeczonych wyrokami II K 746/16, II K 528/17, II K 883/17 – min. 9 miesięcy, ze zbiegu kar orzeczonych wyrokami XI K 132/17 i II K 269/17 – min. 3 miesiące, kara orzeczona wyrokiem II K 155/14 – 5 miesięcy, kara orzeczona wyrokiem II K 277/17 – 5 miesięcy), a maksymalnie 2 lata i 11 miesięcy pozbawienia wolności. Na poczet tej kary zaliczeniu podlegałyby okres dotychczas wykonanej kary ograniczenia wolności w sprawie II K 746/16 w wymiarze 1 miesiąca i 22 dni odpowiadający 26 dniom kary pozbawienia wolności, jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie II K 746/16 i okres odbytej kary w sprawie XI K 132/17 i dotychczas odbytej kary w sprawie II K 528/17 od dnia 10 lutego 2018 roku (łącznie około 9 miesięcy na dzień wydania wyroku).

Stosując przepisy obowiązujące po dniu 01 lipca 2015 roku, możliwe jest połączenie skazanemu podlegających wykonaniu kar w sprawach II K 155/14, II K 746/16, II K 528/17, II K 269/17, II K 883/17. Możliwe jest wówczas wymierzenie kary łącznej od 9 miesięcy pozbawienia wolności do 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Do odrębnego wykonania pozostaje skazanemu kara 5 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem w sprawie II K 277/17. A zatem łącznie skazanemu pozostałaby do wykonania kara pozbawienia wolności w wymiarze minimum 1 roku i 2 miesięcy a maksymalnie 2 lat i 8 miesięcy z zaliczeniem okres dotychczas wykonanej kary ograniczenia wolności w sprawie II K 746/16 w wymiarze 1 miesiąca i 22 dni odpowiadający 26 dniom kary pozbawienia wolności, jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie II K 746/16 i okres dotychczas odbytej kary w sprawie II K 528/17 od dnia 10 lutego 2018 roku (łącznie około 6 miesięcy na dzień wydania wyroku).

Reasumując, uwzględniając całość uregulowań, uznać należy, że względniejszą ustawą dla D. M. (1) jest ustawa obowiązująca od dnia 01 lipca 2015 roku.

Wobec powyższego Sąd na podstawie art. 85 § 1 kk, art. 86 § 1 kk i art. 87 § 1 kk połączył skazanemu:

- karę 5 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Grudziądzu II Wydział Karny z dnia 13 maja 2014 roku, w sprawie II K 155/14 zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 02 października 2014 roku, w sprawie IX Ka 392/14,

- karę 8 miesięcy ograniczenia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Świeciu II Wydział Karny z dnia 09 stycznia 2017 roku, w sprawie II K 746/16,

- karę 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Kwidzynie II Wydział Karny z dnia 15 września 2017 roku, w sprawie II K 528/17;

- karę 1 miesiąca pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Grudziądzu II Wydział Karny z dnia 07 listopada 2017 roku, w sprawie II K 269/17;

- karę 9 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Kwidzynie II Wydział Karny z dnia 19 stycznia 2018 roku, w sprawie II K 883/17;

i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu:

- okres dotychczas wykonanej kary ograniczenia wolności w sprawie II K 746/16 w wymiarze 1 miesiąca i 22 dni odpowiadający 26 dniom kary pozbawienia wolności,

- okres zatrzymania w dniach od 20 września 2016 roku, godz. 16:45 do dnia 21 września 2016 roku, godz. 11:00 jako jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie II K 746/16;

- okres dotychczas odbytej kary w sprawie II K 528/17 od dnia 10 lutego 2018 roku.

Sąd na podstawie art. 576 § 1 kpk pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach, a nie objęte wyrokiem łącznym, pozostawił do odrębnego wykonania.

Na podstawie art. 572 kpk Sąd umorzył postępowanie w pozostałym zakresie.

Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk i § 17 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r. poz. 1714) zasądził od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie na rzecz adw. P. O. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści złotych sześćdziesiąt groszy) wynagrodzenia za obronę wykonywaną z urzędu, w tym podatek VAT w stawce 23 % od tego wynagrodzenia.

Sąd mając na uwadze sytuację majątkową skazanego, na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił D. M. (1) od opłaty sądowej a wydatkami obciążył Skarb Państwa.